

Og vi ved jo godt, at verden ikke vil stå stille efter den 28. september uanset ja eller nej, og derfor er det afgørende spørgsmål, hvordan vi politisk vil tackle de udfordringer, som teknologi, markeds kræfter og multinationale selskaber stiller os over for.

Globalt står vi over for fire store udfordringer. For det første fattigdom og social udstødning. I dag er det sådan, at 20 pct. af verdens rigeste mennesker forbruger 80 pct. af vores ressourcer, og herhjemme er mere end 300.000 mennesker udstødt af arbejdslivet.

For det andet står vi over for en befolknings-eksplosion. Om blot en generation, 30 år, er vi 2 mia. mennesker mere, som skal brødfødes. Vi står over for at skulle håndtere krige og konflikter, hvor vi ved, at fattigdom avler konflikter om knappe ressourcer, og konflikter forhindrer udvikling. Og endelig har vi en miljøbombe, der skal demonteres, indlandsisen smelter, vores omgivelser kvæles i ikkeundersøgte kemikalier, og den biologiske mangfoldighed er truet.

Løsningen på de opgaver kræver mere politisk samarbejde i EU og globalt. Det kræver globale kompromiser, bindende regler, stærke institutioner og kraftig og sikker implementering og overholdelse af indgåede aftaler.

Truslen er derfor ikke mere union, men derimod slappe og uforpligtende internationale relationer. Københavnertopmødets uopfyldte løfte om stigning i bistand til fattige lande og afskaffelse af deres gæld viser jo desværre, hvordan slappe institutioner uden muskler svigter de fattige lande.

Derfor skal EU udvise globalt lederskab. EU skal sikre fair og fri international handel, overførsel af teknologi, bæredygtig vækst, afskaffelse af ulandenes gældsbyrder, ret til sundhed og udvikling og sikring af velfærdssamfund.

Der er brug for en europæisk stemme på den globale arena som modvægt til USA, der systematisk forhandler alle aftaler om bekæmpelse af fattigdom og miljøproblemer ned til den mindste og laveste fællesnævner. Som WTO-kritikeren Susan George sagde det på LO-konferencen den 17. august, og jeg citerer:

»Hvis vi baserer os på små, nationale valutaer, vil vi lade døren stå vidt åben for amerikansk dominans, ikke blot økonomisk, men også kulturelt. Små nationalstater kan ikke matche den amerikanske offensiv ledet af de transnationale selskaber. Jeg mener,« sagde hun, »at venstreorienterede danskere gør for-

kert i at tro, at de kan eller skal kæmpe denne kamp og samtidig stå uden for de fælles strukturer. Danmark er et af de mere progressive lande, og resten af os behøver jeres stemme for at bevæge Europa frem mod en social, europæisk model forskellig fra den amerikanske.«

EU er hverken et liberalistisk eller et socialdemokratisk projekt, men det er en politisk kamplads. Derfor bliver vi nødt til at gøre op både med den danske selvghed og det danske mindreværd. Vi skal erkende, at vi ikke er verdensmestre på alle områder, vi kan lære af EU, vi har brug for EU. Men EU har også brug for Danmark. Vores indsats i forbindelse med Baselkonventionen, som forhindrer ulandene i at blive skraldespand for de rige landes affald, viser, hvordan Danmark kan få EU til at arbejde stærkt på den internationale scene og sikre resultater.

Et ja til ØMU'en er ingen garanti for, at den her dagsorden bliver realiseret. Det vil koste politisk kamp, men det garanterer, at det overhovedet er muligt at slås for en progressiv rød og grøn dagsorden på internationalt plan.

Med et nej melder vi os ud af det slagsmål, som vi ved vil blive intensiveret i Eurorådet. Vi melder os ud af slagsmålet om, om vi skal udvikle Velfærdseuropa eller Markedseuropa.

Hvis vi siger nej, siger vi nej til indflydelse og mister dermed også demokrati i den hjemlige debat. Erfaringerne fra Norge viser, hvordan et nej, hvor man holder sig uden for beslutningerne, men kopierer dem, privatiserer den politiske debat.

ØMU'en kan føre til øget politisk samarbejde, og det har vi brug for. Derfor siger vi ja den 28. september, fordi det er i dansk interesse, fordi det giver mulighed for indflydelse på egne anliggender, og sidst, men vigtigst, fordi Europa har brug for os.

Klaus Hækkerup (S):

Siden fremsættelsen af lovforslaget om at erstatte kronen og øre med euro og cent har der været en livlig debat om selve forslaget. Og jeg synes, der kan være grund til at knytte nogle bemærkninger til den seneste tids debat.

Det er her fremført, at modstanderne – og dertil hører jeg – af at opgive den danske krone skulle være nogle fæle nationalister, der kun tænker på sig selv og kun tænker på at bjærge hjem til danskerne. Især venstrefløjens er blevet sat under den anklage med henvisning til, at